

er Frihandelsmand paa samme Maade, som det i sin Tid blev sagt om afdøde Minister Fenger. Han udtalte, at det efter hans Mening var en Ulykke for Danmark, at vi overhovedet vare komne ind paa Beskyttelse, men han troede ikke, at der fandtes nogen konservativ Mand, i alt Fald brav Mand, som vilde have Nerver til at opheve denne Beskyttelse. Paa samme Maade vil jeg gerne udtale mig. Jeg vil sandelig ikke være med til at ruinere Industrien, og jeg vil heller ikke skade nogen Mand, der i Ly af en Beskyttelse har faaet en god Næringsvej. Det forekommer mig ogsaa, at alle, der have talt for Frihandelen — den højtærede Minister udtalte i sit ypperlige Indledningsforedrag noget lignende — have sagt det samme. Der er vistnok ikke noget Menneske i Danmark, som tænker paa at ruinere vor Industri. Men paa den anden Side skulde det glæde mig meget, om vi efterhaanden kom bort fra nogle af de Fraser, som efter min Mening have hæftet ved Toldlovsforhandlingerne. Vi have saa tidt hørt om den mageløse Fordel, vor Beskyttelse bød handlende, Haandværkere og Arbejdere. For Arbejdernes Vedkommende siger jeg som Ministeren, at jeg antager, at den Tale ere vi færdige med. Der er ikke ret megen Mening i at tale om at opretholde Beskyttelsen for Arbejdernes Skyld efter de gode og modige Ytringer, som kom fra Socialdemokraterne.

Naturligvis er der enkelte handlende, som have faaet Beskyttelse, men der er vist ikke et Menneske, som tænker paa at berøve dem den. Hvad de handlende angaar, er denne Tale ogsaa efterhaanden hørt op. Jeg har heller aldrig kunnet begribe, at der kunde være Tale om, at de handlende skulde have nogen Fordel af en Beskyttelsestold. Disse Principper, som jeg har nævnt her, gøre sig ogsaa stærkt gældende i det Forslag, som er fremsat, og i de Ytringer, som fremkom fra den højtærede Minister. Derfor tør jeg sige, at jeg til Dels er tilfreds med det Forslag, som er fremsat af den højtærede Minister. Jeg siger „til Dels“, idet der er flere Ting, som jeg kunde ønske anderledes, men jeg er ganske klar over, hvad ogsaa den højtærede Minister udtalte, at det er en velvillig Haand, han her rækker mod Højre. Men paa den anden Side maa jeg fuldelig henholde mig til, hvad vor Ordfører i Højre udtalte forleden, at det maa være en i sig selv hvilende Toldlov, vi skulle have, hvis vi overhovedet ønske en, og hvis vi skulle have Kompensation, haa-

ber jeg, det maa være gennem en Brændevinsskat eller en Skat af lignende Natur. Derfor haaber jeg, at det Udvalg, som bliver nedsat til at behandle disse Lovforslag, virkelig vil tage denne Sag under Behandling, saa at de efter min Mening store Mangler ved Lovforslaget kunne blive afhjulpne.

Fra et agrarisk Standpunkt maa jeg aldeles bestemt modsætte mig den stadige Talen om Nedgang i Finanstoldsatserne. Der er jo stor Forskel paa Finanstold og Beskyttelsestold. Det er ganske klart, at en Beskyttelsestold ikke gavner vort Landbrug, hvorimod en Finanstold i enhver Henseende næsten altid er til Gavn for Landbruget. Derfor maa efter min Mening Landboerne altid ønske saa vidt muligt at faa høje Finanstoldsatser. Det er mig ubegribeligt, at flere Landboere, bl. a. en Mand, jeg sætter megen Pris paa, og som jeg ofte taler med, kunne tale i høje Toner om, at de ere saa glade over dette Forslag; det hjælper efter deres Paastand alle de smaa, medens det naturligvis er mindre heldigt, ikke farligt, men uheldigt for de store. Det er jo meget smukt, men jeg tror, det her vilde være heldigst, om vi ogsaa her overlade Omsorgen for de smaa, for Arbejderne, til Socialdemokraterne. De skulle sandelig nok passe deres Arbejdere selv, uden at Bønderne behøve at gøre det. Den Æmhed, Bønderne paa Rigsdagen efterhaanden have faaet overfor Arbejderne og de radikale, kan jeg ikke følge, det forekommer mig at være noget usmægtigt. Jeg tror ikke, at det er fuldkommen sundt og heller ikke fuldkommen sandt.

Saa er det mig ogsaa aldeles ubegribeligt, at Landmænd, alle de Folk, der ere sendte ind som Mandatarer fra Landbruget, kunne tale om, at de ere glade ved den forhøjede Arveafgift. At der kan være nogle, som ere glade ved denne Forhøjelse, er muligt, men at Landmændene kunne være det, er ubegribeligt, jeg kan heller ikke forstaa, at de ville sige det. Da vi fik de mange Skattelove, som jeg var meget tilfreds med — jeg tror, at de medførte en bedre Ordning end den hidtidige, og jeg hjalp ogsaa efter Evne med til deres Gennemførelse —, blev det sagt, at vi ikke burde komme dybere ind paa Formueskatten, det var for os alle underforstaaet, at vi skulde have den da vedtagne og ikke mere. Men dette her er ganske sikkert en Formueskat af den ubehageligste Art, som tænkes kan, og som i alt Fald vil hvile haardt paa alle Landejendomsbesiddere. Til Trods for, at man